

Китоби Дониёл — рақами яксаду сйум

Гузариши нубуввати Иёлоти Муттаҳида: аз Подшоҳии шашум ба Иттиҳоди сегона

Jeff Pippenger

2024-03-11

Ҳангоме ки Иёлоти Муттаҳида қонуни ба зудӣ қоришавандаи якшанbero ба иҷро дарорад, вай дигар салтанати шашуми нубуввати Китоби Муқаддас нахоҳад буд, балки ба як сеяки иттиҳоди сегонаи Руми Мутамоидин табдил хоҳад ёфт. Президентиш ки қонуни якшанbero ба иҷро мебарорад, президенти охирин хоҳад буд, ва ӯ президенти ҷумҳуриҳо хоҳад буд. Ин бар асоси ду шӯҳид собит мегардад.

Авраам Линколн, ки нахустин президенти ҷумҳуриҳо буд, дар соли 1863 Ёломиаи Озодиро «сухан гуфт», ки он нишонаи миёнаи сухан гуфтан дар таърихи набувати ҳайвони заминӣ буд. Вақте ки Линколн Ёломиаи Озодиро дар соли 1863 «сухан гуфт», ӯ нахустин президенти ҷумҳуриҳо буд ва ба ин васила президенти охирини ҷумҳуриҳо тимсол меовард. Авраам Линколн ҳам нишонаи охирини давраи аввали ҳайвони заминӣ ва ҳам нишонаи аввали давраи дуҷуми ҳайвони заминӣ мебошад. Исо ҳамеша анҷомро ба воситаи оғоз нишон медиҳад. Вақте ки ҳайвони заминӣ дар охири охирин аз он ду давра ҳамчун аждаҳо сухан мегӯяд, президент, чунон ки Линколн тимсол овардааст, президенти ҷумҳуриҳо хоҳад буд.

Шӯҳидии дуввум дар бораи он ки охирин президент президенти ҷумҳуриҳо аст, он давраест, ки дар замони охир дар соли 1989 бо Роналд Рейган оғоз ёфт. Давраи нубувватӣ аз соли 1989 то қонуни наздики якшанbe бо давраи нубуввати омодагӣ барои он ки Руми папавӣ дар таърихи солҳои 508 то 538 ба тахт нишинад, намояндагӣ шудааст. Он давраи нубуввати омодагӣ барои қудратёбии зиддимасеҳ дар соли 538 бо сӣ соли омодагии Масеҳ, яъне аз таваллуди Ё то таъмиди Ё, намуна оварда шудааст.

Масеҳдурӯғ сӣ соли давраи омодагӣ дошт, ки сӣ соли омодагии Масеҳро тақлидан қалбақӣ месохт. Давраи сисолаи омодагӣ барои Масеҳ, ва ҳамчунин барои масеҳдурӯғ, ду шӯҳидро барои давраи омодагӣ ба шифо ёфтани захми марговар дар қонуни якшанbei ба зудӣ фарорасанда фароҳам меоварад. Он давраи омодагӣ дар вақти интиҳо, дар соли 1989, оғоз ёфт, ҳамон гуна ки давраи омодагии Масеҳ ҳангоми таваллуд шудани Ё фаро расид, ки он дар таърихи нубуввати Ё вақти интиҳоро муайян намуд.

Пеш аз президенти охирин, ояти дуҷуми Дониёл ёздаҳ таълим медиҳад, ки шаш президенте хоҳанд буд, ки то ба президенти сарватманде мерасанд, ки салтанати ҷаҳонигароёнро «ба шӯр меоварад». Аввалини он шаш президент Роналд Рейган буд, як ҷумҳуриҳо. Роналд Рейган ва Иброҳим Линколн ду шӯҳидро фароҳам меоранд. Аломати роҳии исёни соли 1863 ва хатти президентҳо, ки аз соли 1989 оғоз меёбад, хусусиятҳои президенти ниҳони Иёлоти Муттаҳидаро ба таври дақиқ муайян месозанд.

Роналд Рейган рамзи аввалин аст, ва бинобар ин охирино тасвир мекунад. Рейган ситораи собиқи расонаҳо буд, демократи собиқе ки тағйир ёфта ҷумҳуриҳои гардида буд. Ӯ бо истифодаи барангезандаи худ аз забони англисӣ маъруф буд. Ӯ бо ҳисси ҳазлаш маъруф буд. Ӯ протестанти эътирофшуда буд, ки нишон дод, дар ҳақиқат намефаҳмад протестант будан чӣ маъно дорад, вақте ки бо зиддимасеҳи пешгӯии Китоби Муқаддас иттиҳод баст.

Ӯ тарафдори Амрико буд ва аз лиҳози сиёсӣ нотарс буд. Пеш аз ӯ дар он давраи сиёсатҳои муосир бесамартарин президент омада буд, ва пешгузаштаи ӯ ба талаботи исломи радикалӣ сари таслим фуруд оварда буд. Шояд муҳимтарин сухане, ки ӯ ба забон овард ва барои анҷом додани он ба ӯ эътироф медиҳанд, ҳамон буд, ки гуфт: «Ҷаноби Горбачёв, ин деворро фуру резонед».

Доналд Трамп рамзи охирин аст, ва бинобар ин, ба воситаи аввалин ба тасвир оварда шудааст. Трамп ситораи пешини расонаҳо буд, демократи пешине буд, ки ба ҷумҳуриҳои табиӣ ёфта буд. Ӯ бо истифодаи таҳриқдиҳандаи худ аз забони англисӣ шинохта мешавад. Ӯ бо ҳисси шӯҳтабъиаш шинохта мешавад. Ӯ худро протестант эътироф мекунад, аммо нишон додааст, ки маънои воқеии протестантро ба таври ҳақиқӣ намефаҳмад, ва ӯ дар қонуни якшанбеи наздикоянда бо зиддимасеҳи пешгӯии Китоби Муқаддас иттиҳод хоҳад баст.

Ӯ тарафдори Амрико аст ва аз лиҳози сиёсӣ бебок аст. Пеш аз ӯ дар он давраи сиёсати муосир бесамартарин президент қарор дошт; ва ҳангоме ки ӯ дар соли 2024 дубора интиҳоб мешавад, боз ҳам пеш аз ӯ президенти нави бесамартарин дар давраи сиёсати муосир қарор доштааст. Дар ҳар ду маврид, пешгузаштагони ӯ бо он маъруфанд, ки ба талаботи исломи радикалӣ сар фуруд овардаанд. Бешубҳа, муҳимтарин чизе, ки ӯ то ба ҳол гуфтааст ва барои анҷом додани он ба ӯ эътибор дода хоҳад шуд, ин аст: «Деворро бисозед».

Ин ба он маъно нест, ки Чимми Картер, Барак Ҳусейн Обама ва Ҷо Байден дар давраи раёсатҷумҳурии худ бисёр муассир набуданд; балки муассирӣ онҳо бар асоси талошашон барои нобуд сохтани усуле буд, ки дар Қонуни Асосии Иёлоти Муттаҳида муқаррар гардидаанд — ҳамон санаде, ки ҳар яки онҳо савганд ёд карда буданд онро ҳифз ва дифоъ намоянд, — ҳамроҳ бо ин воқеият, ки Картер иҷоза дод Ислом гаравгонҳоро то замони интиҳоб шудани Рейган нигоҳ дорад, ва Обама ба ҷаҳони ислом сафари узрҳои анҷом дод ва ҳадди ақал як миллиард доллар нақд ба бонки асосии исломи ифротӣ дод, ва собиқаи Байден дар пуштибонӣ аз Ислом он қадар тӯлонӣ аст, ки номбар кардани он номумкин аст.

Рональд Рейган кори фуру рехтани девори рамзие, ки «пардаи оҳанин» ном дошт, ба анҷом расонид, ва 11 ноябри соли 1989 девори Берлин фуру афтод, то он ғалабаи рӯзониро бо як нишонаи воқеии роҳ муайян созад. Трамп девори рамзии ҷудоии Калисо ва Давлатро фуру хоҳад рехт, ва войи сеюм барои он воқеа як нишонаи воқеии роҳ фароҳам хоҳад овард. Он воқеа давраи мӯҳрузории саду чилу ҷаҳор ҳазорро, ки бо омадани Исломи войи сеюм оғоз ёфт, ба анҷом хоҳад расонид; ҳамон чизе ки барои муайян кардани он ки кори рӯҳонии давраи мӯҳрузорӣ оғоз ёфта буд, як нишонаи воқеии роҳ фароҳам овард. 7 октябри соли

2023 нуктаи миёнаи се аломати воқеии таърихии замони муҳргузории саду чилу чаҳор ҳазорро фароҳам овард.

Дар миёни он таърихи муҳргузори, шашумин президент аз замони Роналд Рейган ба таври рамзӣ аз нигоҳи сиёсӣ аз ҷониби ҳайвони ваҳшӣ аз вартаи беҳад кушта шуд. Ҳайвони ваҳшӣ аз вартаи беҳад дар оғози замони муҳргузори Ислом буд, ки Муҳаммадро намояндагӣ мекард, рамзи набии козиб. Ҳайвони ваҳшӣ аз вартаи беҳад дар анҷоми замони муҳргузори ҳайвони баҳрии католикизм аст, ки захми марговараш он гоҳ шифо меёбад. Ҳайвони ваҳшӣ аз вартаи беҳад, ки дар миёнаи замони муҳргузори боло меояд, ҳайвони бединӣ, аждаҳост. Ҳайвони аждаҳо аз вартаи беҳад, дар миёнаи замони муҳргузори, он ду шоҳидро дар Ваҳй боби ёздаҳ мекушад.

Фраксияи аждаҳоии Ҳизби демократии ҷонибдори ғуломдорӣ дар ҷанги шаҳрвандии Иёлоти Муттаҳида ба маъноӣ воқеӣ нахустин президенти ҷумҳурихоҳро ба қатл расонд. Ҷанги шаҳрвандӣ расман 9 апрели соли 1865 ба поён расид, ва Линколн як ҳафта баъд, рӯзи 15-ум, даргузашт, ҳарчанд ӯро як рӯз пеш аз он тир зада буданд. Ҷанг дар шанбеи рӯзи ҳафтум ба поён расид, ва Линколн дар шанбеи рӯзи ҳафтум даргузашт.

Ҷаҳонгароёне, ки бар зидди он президенти сарватманд ва қудратманд бедор (ба ҳаяҷон оварда) шуда буданд, 3 ноябри соли 2020 як қатли сиёсии сиёсиро анҷом доданд. Он ваҳшии аз вартаи беҳад баромада тимсоли он ваҳшии аждаҳо буд, ки ба таври рамзӣ охири президенти ҷумҳурихоҳро ба қатл расонд, ҷунонки инро марги воқеии нахустин президенти ҷумҳурихоҳ пешакӣ намунавор нишон дода буд. Каломи Худо муайян месозад, ки пас аз он ки ҷаҳон бар марги ӯ шодӣ кард, ӯ бар пойҳои худ хоҳад истод. Ҳоло мо дар соли 2024 ҳастем, ва ошкор аст, ки Трамп, сарфи назар аз ҳамаи таъкибҳои ҳуқуқӣ, дурӯғҳо, таблиғот ва пулҳое, ки бар зидди ӯ ба қор андохта мешаванд, дубора ба ҳаёт баргаштааст.

Дар он низое, ки дар Иёлоти Муттаҳида зоҳир мегардад ва ба ин васила ҳамон низоро дар ҷаҳон пешакӣ тасвир мекунад, қуввае шайтонӣ аз поён бар хоҳад омад дар айёме ки қудрати Худо, ҷунон ки бо борони охири ифода меёбад, аз боло нозил мешавад.

Дар таърихи 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбеи ба қарибӣ оянда дар Иёлоти Муттаҳида, Ислом аз Вои сеюм аз ҷоҳи беҳадад ҷун дуд берун омад, ки дуди биноҳои сӯхташударо дар оғози он таърих намояндагӣ мекард. Дар соли 2016, бедоргии коммунистии глобалистҳо боло баромад, то ду шоҳидро бикӯшад. Сипас, дар қонуни якшанбеи ба қарибӣ оянда, папагарӣ, ки он гоҳ ҳайвони ҳаштум хоҳад шуд, ки аз миёни он ҳафт аст, ба тахти замин боло хоҳад баромад, ҳангоме ки захми марговараш шифо меёбад.

Ҳайвонҳое, ки қудратеро, ки аз поён меояд, дар айёме ки борони охири ҳамчун қудрат аз боло фуру мерезад, ифода мекунанд, як «Ҳақиқати» нубувватиро намояндагӣ менамоянд. Аввалине, ки бояд ҳамчун дуд боло равад, Исломи Вои сеюм аст, дар замоне ки овози якуми Ваҳй боби ҳаждаҳ садо медиҳад, ва он ҳангоме боло меравад, ки борони охири оғоз меёбад, ки «чен карда шавад». Охири ҳайвоне, ки боло меравад, папагист, дар замоне ки овози дуюми Ваҳй боби ҳаждаҳ садо медиҳад, ва он ҳангоме боло меравад, ки борони охири бе чен фуру рехта истодааст.

Якум охиринро тимсол мекунад, ва он ҳайвоне ки дар миёна боло мебарояд, ҳамон ҳайвони ҷаҳонигарони беҳудоёна аст, ки дар соли 2020 ду шоҳидро кушт. Як шоҳид шоҳи протестантӣ буд, ва дигараш шоҳи ҷумҳурихоҳ буд. Исён ва беҳокимияте, ки бо ҳайвони беҳудой вобаста аст, ба воситаи ҳарфи сиздахуми алифбои ибронӣ намояндагӣ мешавад, ва он ҳайвон аз вартаи беҳад дар миёни ҳайвони аввал ва охир аз вартаи беҳад зуҳур кард, ва ҳамин таърифи калимаи ибрии «ҳақиқат»-ро ба вучуд меоварад, ҳарчанд он ҳақиқатест, ки қудрати шайтонӣро муайян мекунад, ки аз поён меояд дар замоне ки қудрати осмонӣ аз боло меояд.

Сеюним рӯз ва ним баъд аз он ки он ду шоҳид кушта шуданд, як «овози миёна» ба садо даромад. Он «овози нидокунандае дар биёбон» буд. Он овоз «анҷоми» овози паёмрасоне буд, ки роҳро барои Пайёмовари Аҳд омода месозад, ва оғози овози Илос, ки мардон ва занонро ба кӯҳи Кармил меҳонад.

«Эй бародарон ва хоҳарон, кош метавонистам чизе бигӯям, то шуморо ба аҳамияти ин замон, ба маъноӣ рӯйдодҳое, ки ҳоло ба амал меоянд, бедор созам. Ман диққати шуморо ба ҳаракатҳои таҷовузкоронае ҷалб менамоям, ки ҳоло барои маҳдуд сохтани озодии динӣ анҷом дода мешаванд. Ёдгории муқаддасшудаи Худо фуру рехта шудааст, ва ба ҷои он шанбеи бардурӯге, ки ҳеҷ муқаддасият надорад, дар пеши ҷаҳон истодааст. Ва дар ҳоле ки қувваҳои зулмот унсурҳоро аз поён ба шӯр меоранд, Худованд Худои осмон аз боло қудрат мефиристад, то ба ин вазъияти изтирорӣ ҷавоб диҳад, бо он ки воситаҳои зиндаи Худо бармеангезад, то шариати осмонро баланд бардоранд. Ҳоло, маҳз ҳозир, вақти кори мо дар кишварҳои хориҷист. Вақте ки Амрико, сарзамини озодии динӣ, бо папагӣ муттаҳид гардад, то вичдонро маҷбур созад ва одамонро водор намояд, ки шанбеи бардурӯғро эҳтиром кунанд, мардуми ҳар кишваре бар рӯи замин ба пайравӣ аз намунаи ӯ бурда хоҳанд шуд. Мардуми мо ҳатто нисфи он қадар бедор нестанд, ки тамоми он чиро, ки дар қудрати онҳост, бо василаҳое, ки дар ихтиёри онҳост, барои густариши паёми огоҳӣ анҷом диҳанд.»

«Худованди Худои осмон доварҳои Худо бар ҷаҳон барои нофармонӣ ва таҷовуз нахоҳад фиристонд, то даме ки нозирони Худо нафиристад, то огоҳӣ диҳанд. Ё давраи муҳлати имтиёзро нахоҳад баст, то он даме ки паём бо равшантарӣ эълон карда шавад. Шариати Худо бояд бузург дошта шавад; талаботи он бояд бо хусусияти ҳақиқӣ ва муқаддаси худ пешниҳод гарданд, то мардум ба он оварда шаванд, ки ба ҷонибдории ҳақиқат қарор гиранд ё бар зидди он. Бо вучуди ин, қор дар адолат кӯтоҳ хоҳад шуд. Паёми адолати Масеҳ бояд аз як қанори замин то қанори дигари он садо диҳад, то роҳи Худованд омода карда шавад. Ин аст ҷалоли Худо, ки қори ғариштаи сеюмро ба анҷом мерасонад». Testimonies, volume 6, 18, 19.

Паёме, ки дар охири моҳи июли соли 2023 оғоз ёфт, акнун «ба таври возеҳ эълон мекунад» «огоҳиро», ва «аҳамияти ин вақт, маъноӣ рӯйдодҳое, ки ҳоло ба амал меоянд»-ро муайян месозад. Он ба таври возеҳ «қувваҳои зулмот»-ро муайян мекунад, ки «унсурҳоро аз поён ба ҳаракат меоранд», ва ин ки «Худованд Худои осмон» аз 11 сентябри соли 2001 «аз боло қудрат мефиристонд». Он «садо медиҳад» «паёми адолати Масеҳ»-ро «аз як қанори замин то қанори дигари он». Акнун вақти бисёр ҷиддист, ки «бедор шавем» «ба аҳамияти ин вақт»,

зеро Худо акнун оғоз хоҳад кард, ки «довариҳои Худо барои нофармонӣ ва таҷовуз бар ҷаҳон бифариштад».

Хати пешгӯие, ки дар ояти чиҳил бо соли 1989 ҳамчун замони интиҳо нишон дода шудааст, таърихи берунии хати ботинии пешгӯиро, ки дар Дониёл ёздаҳ, ояти чиҳил, бо соли 1798 ҳамчун замони интиҳо нишон дода шудааст, таъкид менамояд. Таърихи пешгӯие, ки дар оят аз соли 1989 оғоз меёбад, раванди секадамаи шифо ёфтани захми марговари Руми папири муайян мекунад. Аз соли 1989 то замоне ки он захм бо қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда шифо меёбад, як давраи мушаххаси пешгӯиро ифода мекунад. Ояти дуоими Дониёл ёздаҳ хати дуоимро меафзояд, зеро нақши пешгӯии президентҳои Иёлоти Муттаҳидаи Амрико, ки аз Роналд Рейган дар соли 1989 оғоз меёбад, муайян месозад. Давраи пешгӯии вақт, ки ба қонуни якшанбе мебарад, дар сӣ соли омодагӣ, ки аз 508 то 538 анҷом ёфт, шояди дуоим дорад, вақте ки папагӣ бори аввал ба тахт нишаст ва ҳамон сол қонуни якшанберо қабул кард.

Масеҳ дар синни сӣ-солагӣ таъмид гирифт ва хизмати сеюнимсолаи Худо оғоз намуд. Папагӣ қалбакии шайтонӣи Масеҳ аст, ва сӣ соли аз 508 то 538 сӣ соли аввали ҳаёти Масеҳро, ки ба таъмиди Ё бурда расонданд, тақлид мекунад. Хизмати сеюнимсолаи Ё ба воситаи сеюним соли нубувватӣ қалбақӣ карда шуд, ки дар онҳо папагӣ хизмати марғи худро ба ҷаҳон пешкаш намуд, ҳамчун тақлиди хизмати ҳаёти Масеҳ.

Дар охири хизмати Худ, Ё мурд, дар рӯзи ҳафтум дар қабр ором гирифт ва сипас эҳё гардид. Дар соли 1798, дар анҷоми хизмати шайтонӣ-и папагӣ дар давоми сеюним соли нубувватӣ, папагӣ захми марговари худро гирифт; баъд он ҳафтод соли рамзӣ ба фаромӯшӣ супурда шуд, то он даме ки чун ҳаштумина, ки аз ҳафт аст, эҳё гардад. Масеҳ дар рӯзи якуми ҳафта эҳё гардид, аммо аз рӯи пайдарҳамӣ рӯзи якум «рӯзи ҳаштум» аст, ва он «аз ҳафт» рӯзест, ки Масеҳ офарид. Ҳашт, ҳамчун адад, «эҳё»-ро ифода мекунад, ва папагӣ эҳё карда мешавад, зеро он ягона подшоҳӣ аз миёни подшоҳҳои нубуввати Китоби Муқаддас аст, ки ҳамчун гирандаи захми марговар шинохта шудааст.

Павлус ишора мекунад, ки вақте Худо Исроили қадимро аз миёни Баҳри Сурх гузаронид, таъмид ба таври рамзӣ муаррифӣ гардида буд.

Ва, эй бародарон, намехоҳам, ки шумо беҳабар бошед аз он ки ҳамаи падарони мо зерӣ абр буданд, ва ҳама аз миёни баҳр гузаштанд; ва ҳама дар абр ва дар баҳр барои Мусо таъмид ёфтанд. 1 Қўринтиён 10:1, 2.

Оини таъмид барои Исроили рӯҳонӣ ҷойгузини оини хатна барои Исроили ҷисмонӣ гардид, ва хатна бояд дар рӯзи ҳаштум анҷом меёфт. Бинобар ин, Масеҳ дар рӯзи ҳаштум, ки аз ҳафт аст, эҳё шуд; ва ҳангоме ки папагӣ ҳамчун ҳаштум, ки аз ҳафт аст, эҳё мегардад, он мувозии шайтонӣ ба хати Масеҳ мебошад. Сӣ соли омодагӣ барои ба тахт нишастани папагӣ бо сӣ соли ҳаёти Масеҳ, ки барои таъмиди Ё, хизмати Ё ва марғи Ё омодагӣ буд, тимсол гардида буд. Ҳар дуи он хатҳо давраеро муайян мекунанд, ки ба марғи подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас мебарад. Ҳар ду хат давраи охири ҳайвони заминро ифода мекунанд. Дар хати Масеҳ, таваллуди Ё «замони охир»-ро барои он таърих нишон дод.

Пас, мо чор хат дорем. Замони охири ояти чиҳилум дар соли 1989 то қонуни якшанбе дар ояти чиҳилу якум. Баёни ояти дуҷум дар бораи президентон, ва сӣ соли омодагӣ ҳам барои Масеҳ ва ҳам барои зиддимасеҳ. Сӣ соли Масеҳ дар «замони охир» дар хатти Ё оғоз ёфт, ки бо таваллуди Ё ишора шуда буд. Замони охир дар соли 1798 бо анҷоми асорати ҳафтодсолаи Исроили ҳақиқӣ дар Бобили ҳақиқӣ тимсол оварда шудааст. Бинобар ин, ояти дуҷуми Дониёл ёздаҳум бо Дорёш оғоз меёбад, зеро Дорёш дар ҳангоми суқути Бобил ба подшоҳӣ оғоз кард. Соли 1989 замони охир дар ояти чиҳилум аст, ва ояти дуҷуми Дониёл ёздаҳум низ замони охир аст, ва сӣ соли омодагии Масеҳ дар «замони охир» оғоз ёфт. Се аз ин чор хат «замони охир»-ро ба осонӣ ҳамчун аломати ибтидоӣ муайян мекунам.

Ду хатти дусадӯ бистсола дар ҳаракати фариштаи якум ва ҳаракати фариштаи сеҷум дусадӯ бистро ҳамчун рамзи пайванди миёни инсоният ва илоҳият муайян менамоянд. Оғози пайванди рамзии дусадӯ бистсола, ки дар соли 1776 оғоз ёфт, ба соли 1996 расид.

Он давра дар таърихи миллериитӣ бо дусадӯ бист сол аз 1611 то 1831 ба таври рамзӣ ифода ёфта буд. Давраи аз Ёлломияи Истиқлолият дар соли 1776 то соли 1798, вақте ки ҳайвони заминӣ ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас бар тахт нишаст, ду нишонаи аввали се нишонаеро дар дохили он дусадӯ бист сола, ки дар соли 1996 ба анҷом расид, ифода мекунад.

Аз соли 1776 то 1798 давраеро ифода менамояд, ки ба қудратёбии салтанати шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас меоварад, ва бинобар ин бо сӣ соли омодагии Масеҳ ва зиддимасеҳ мувофиқат мекунад. Даврае, ки пеш аз қудратёбии ҳайвони заминӣ меояд, давраеро ифода менамояд, ки пеш аз қудратёбии иттиҳоди сегона меояд, ки ҳамон ҳайвони ҳаштум аст, ки аз миёни ҳафт аст. Ҳайвони ҳаштум, ки аз миёни ҳафт аст, зуҳури дуҷум ва охирини ҳукмронии папагӣ бар ҷаҳон мебошад. Дар зуҳури аввали ҳукмронии папагӣ бар ҷаҳон давраи сисолаи омодагӣ вучуд дошт.

Хат бар хат, таърихи соли 1989 то қонуни якшанбе; таърихи сӣ сола, ки ба 538 оварда расонд; таърихи сӣ сола, ки ба таъмиди Масеҳ оварда расонд; таърихи ояти дуҷуми Дониёл ёздаҳ, ки аз Роналд Рейган оғоз шуда то қонуни якшанбе мерасад; ва таърихи 1776 то 1798 — ҳамаи инҳо як таърихи воҳидро дар рӯзҳои охир намояндагӣ мекунам. Дар бораи ин воқеият равшан будан бисёр муҳим аст, зеро таърихе, ки аз 1776 оғоз шуда то 1798 мерасад, ҳамон ҳатест, ки ҳамаи хатҳоро ба ҳам оварда, ба равшанӣ меорад.

Дар он хатти таърихи нубувватӣ, ки таърихи хотимагии ҳайвони заминии Ваҳӣи сездаҳум мебошад, як хатти дохилӣ вучуд дорад, ки ба халқи Худо мурочиат мекунад, ҷунон ки онро шоҳи протестантизми ҳақиқӣ намояндагӣ менамояд, ва як хатти хориҷӣ низ ҳаст, ки онро шоҳи ҷумҳурихоҳӣ намояндагӣ мекунад. Дар ҳар ду шоҳ як мубориза ва ихтилофи дучанда мавҷуд аст, ки нубувват ба он мепардозад. Мо унсурҳои нубуввати аждаҳо, ҳайвон, паёмбари қозиб ва Исломо, ки дар таърихи аз соли 1989 то қонуни якшанбе зоҳир мегарданд, муайян карда истодаем.

Хислати нубуввати аждаҳо ин аст, ки ӯ падари дурӯғ аст, ӯ қотил аст, ва сарвари дасисаҳои маҳфӣ бар замин аст, ҳамон гуна ки дар осмон буд. Дини ӯ рӯҳгароист. Ё пешвои он чизест,

ки имрӯз «lawfare» номида мешавад; ӯ вакили нопок, айбдоркунандаи бародарони мост, чунон ки дар маҳкамаи осмонӣ ҳангоми баҳс карданаш дар бораи итоат ва имони Айюб буд, ва ҳангоми баҳс карданаш дар бораи ҳасади Мусо, ва ҳамчунин он гоҳ ки бар сари кори Масеҳ дар бардоштани либосҳои палид аз тан. Еҳушаъ дар боби сеюми Закарё баҳс мекард. Ӯ ҳамон касест, ки бар мамолик ҳукмронӣ мекунад, ва ҳамон касест, ки худро чун Худо боло мебардорад.

Дини ҳайвон католикизм аст, ва ӯ ҳамон занест, ки ҷаҳонро ба василаи анъанаҳо ва расму оинҳо фиреб медиҳад, ки пайравони худро ба он бовар мекунонад, ки бояд аз Каломи Худо болотар итоат карда шаванд. Ӯ ҷаҳонро ба воситаи ҷодугариҳояш фиреб медиҳад, ки дар Ваҳй, боби ҳаждаҳум, ояти бисту сеюм, вожаи юнонии pharmakeia аст, ба маънои «дорухо». Ӯ ҳамон касест, ки бо подшоҳони замин зино мекунад. Ӯ қалбакии Он Ягона аст, ки мурда буд, вале боз зинда аст. Ӯ ҳамон касест, ки фаромӯш мешавад ва сипас ба ёд оварда мешавад, ва ӯ ҳаштуминест, ки аз ҳафт аст. Ӯ ҳамон ҳайвонест, ки Иёлотӣ Муттаҳида барои он сурат ва ба он сурат месозад.

Пайғамбари дурӯғин протестантизми муртад аст, ки гумон мебарад худ чизе бошад, ки Каломи Худо онро инкор мекунад; ва ба сабаби инкори Каломи Худо, он аз қуввате, ки Каломи Худо фароҳам меорад, маҳрум аст. Бе қуввати Каломи Худо, калосо ё қавме ки ҳанӯз ҳам бо такаббур даъво мекунанд, ки қавми Худо мебошанд, аз лиҳози мантиқ маҷбур мешаванд бар қудрати шахрвандӣ таъя намоянд, то вонамуд созанд, ки кори Худоро ба анҷом мерасонанд. Протестантизми муртад ҳамон анбиёи Баал ва Ашторот аст, ки барои Изабал ва Ҳирӯдиё ракси фиребандаро фароҳам меоваранд, ва онҳо Саломе, духтари Ҳирӯдиё, мебошанд.

Ин се қудрат ба як иттиҳоди сегона муттаҳид мешаванд, вале дар асл аз якдигар нафратдоранд. Бе дарки ин ҳақиқат, ки онҳо бо якдигар дар низоъ ҳастанд, фаҳмидани он ғайримумкин аст, ки чӣ гуна даҳ подшоҳ (Созмони Милали Муттаҳид) розӣ мешаванд подшоҳии худро ба папагӣ бисупоранд, ва дар ҳамон боб гӯшти ўро бихўранд ва ўро бо оташ бисўзонанд. Низоъ миёни ин қудратҳо бояд ба шогирдони пешгӯии Худо таълим дода шавад.

Ислом карнаи ҳафтум аст, ва ҳамчун войи сеюм он олати доварие мебошад, ки Худо барои овардани доварӣ бар Бобили муосир ба қор мебарад, чунон ки қор карнаи аввал доварӣ бар Руми бутпарастӣ ғарбӣ оварданд ва чунон ки карнаҳои панҷум ва шашум доварӣ бар Руми папавӣ ва Руми бутпарастӣ шарқӣ оварданд.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Дар ин айёми дорои аҳаммияти махсус, посбонони рамаи Худо бояд ба мардум таълим диҳанд, ки қувваҳои рӯҳонӣ дар муноқиша қарор доранд. Ин инсонҳо нестанд, ки чунин шиддати эҳсосотро, чунон ки ҳоло дар ҷаҳони динӣ мавҷуд аст, ба вучуд меоранд. Қудрате аз куништҳои рӯҳонии Шайтон унсурҳои динии ҷаҳонро фаро гирифта, одамонро ба амали қатъӣ бармеангезад, то бартариҳро, ки Шайтон ба даст овардааст, пеш баранд, ба воситаи он ки ҷаҳони диниро ба ҷанги қотелона бар зидди онҳое

рахнамун месозад, ки каломи Худоро роҳнамои худ ва ягона таҳкурсии таълимот қарор медиҳанд. Талошҳои устодонаи Шайтон ҳоло барои он сафарбар шудаанд, ки ҳар як усул ва ҳар як қувваеро, ки метавонад ба кор барад, гирд оварад, то даъвоҳои ҳатмии шариати Яхуваро, хусусан аҳкоми чорумро, ки муайян месозад Офаридгори осмонҳову замин кист, рад кунад.»

«Марди гуноҳ қасд кардааст замонҳо ва қонунҳоро тағйир диҳад; аммо оё ӯ ин корро кардааст? Ин масъалаи бузург аст. Рум ва ҳамаи калисохое, ки аз чоми бадқории ӯ нӯшидаанд, бо он ки дар андешаи тағйир додани замонҳо ва қонунҳо буданд, худро болотар аз Худо баланд бардоштанд ва ёдгории бузурги Худо, шанбеи рӯзи ҳафтумро, вайрон карданд. Шанбе мебоист ҳамчун намояндаи қудрати Худо дар офариниши ҷаҳон дар шаш рӯз ва осоиши ӯ дар рӯзи ҳафтум боқӣ монад. “Бинобар ин ӯ рӯзи шанберо муборак гардонд ва онро муқаддас намуд”, зеро ки дар он аз ҳамаи қорҳои Худ, ки Худо офарид ва ба вучуд овард, осоиш ёфта буд. Ҳадафи фаъолияти моҳиронаи фиребгари бузург ин будааст, ки худро ба ҷойи Худо бинашонад. Дар кӯшишҳои худ барои тағйир додани замонҳо ва қонунҳо, ӯ барои нигоҳ доштани қудрате, ки дар муқобили Худо ва болотар аз ӯст, амал мекард.»

«Инак, масъалаи бузург ҳамин аст. Инак, ин ду қувваи азим, ки ба муқобили якдигар меистанд,—Шоҳзодаи Худо, Исои Масеҳ; ва шоҳзодаи зулмот, Шайтон. Инак, низои ошқоро фаро мерасад. Дар ҷаҳон фақат ду табақа ҳаст, ва ҳар як инсон зерӣ яке аз ин ду парчам қарор хоҳад гирифт,—парчами шоҳзодаи зулмот, ё парчами Исои Масеҳ.

«Худо фарзандони содиқ ва ростини Худро бо Рӯҳи Худ илҳом хоҳад бахшид. Рӯҳулқудс намояндаи Худост ва дар ҷаҳони мо омили пурқудрати амалкунанда хоҳад буд, то содиқон ва ростинҳоро барои анбори Худованд ба бастаҳо бибандад. Шайтон низ бо фаъолияти шадид машғул аст, то аз миёни гандум қаҳҳои худро низ ба бастаҳо ҷамъ оварад.

«Таълимоти ҳар як сафири ҳақиқии Масеҳ имрӯз масъалаест бағоят мутантан ва бисёр ҷиддӣ. Мо дар ҷанге машғулем, ки ҳаргиз поён нахоҳад ёфт, то он даме ки қарори ниҳой барои тамоми абадиёт қабул гардад. Бигзор ҳар шогирди Исо ба ёд оварад, ки мо «на бар зидди ҷисм ва хун мубориза мебарем, балки бар зидди ибтидоҳо, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони зулмоти ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар ҷойҳои осмонӣ». Оҳ, дар ин низоъ манфиатҳои абадӣ дар миёнанд, ва барои рӯ ба рӯ шудан бо ин масъала набояд кори сатҳӣ, набояд таҷрибаи арзон вучуд дошта бошад. «Худованд медонад, ки чӣ гуна парҳезгоронро аз озмоиш халос кунад ва золимонро барои рӯзи доварӣ нигоҳ дорад, то ҷазо дода шаванд... Дар ҳоле ки фариштагон, ки аз онҳо дар қувват ва тавоноӣ бузургтаранд, назди Худованд бар зидди онҳо айбномаи таҳқиромез намеоранд»».

General Conference Daily Bulletin, March 4, 1895.